

1.04.23

sobota, godz. 19.00
Wrocław, NFM, Sala Czerwona

Manchester Camerata

Gábor Takács-Nagy – dyrygent
Jean-Efflam Bavouzet – fortepian
Manchester Camerata

Program:

Wolfgang Amadeus Mozart (1756 – 1791)

Divertimento D-dur KV 136 [14']

I. *Allegro*

II. *Andante*

III. *Presto*

XII Koncert fortepianowy A-dur KV 414 [26']

I. *Allegro*

II. *Andante*

III. *Rondo: Allegretto*

XIII Koncert fortepianowy C-dur KV 415 [23']

I. *Allegro*

II. *Andante*

III. *Rondo: Allegretto*

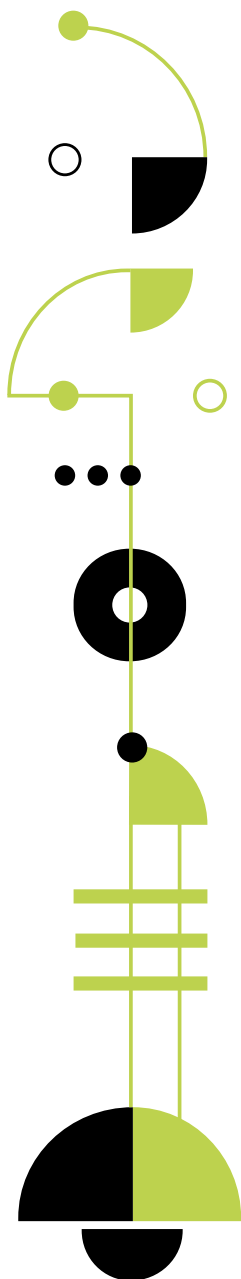
Symfonia C-dur nr 36, KV 425 „Linzka” [30']

I. *Adagio - Allegro spiritoso*

II. *Andante con moto*

III. *Menuetto*

IV. *Presto*

Manchester Camerata to jedna z najbardziej uznanych orkiestr kameralnych w Europie. Tego wieczoru jej muzycy pod przewodnictwem swojego dyrektora artystycznego, maestra Gábor Takácsa-Nagyego, wystąpią w NFM w ramach światowego tournée *Mozart made in Manchester* i zaprezentują dzieła skomponowane przez austriackiego kompozytora. W roli solisty dołączy do nich Francuz Jean-Efflam Bavouzet, doskonały interpretator literatury fortepianowej epoki klasycyzmu.

Pomimo upływu lat Wolfgang Amadeus Mozart niezmiennie uchodzi za jednego z największych twórców muzycznych wszech czasów. Jego geniusz ujawnił się już we wczesnym dzieciństwie, często bowiem przyszły mistrz przysłuchiwał się grze swojej parę lat starszej siostry – Marii Anny, nazywanej przez najbliższych Nannerl – i próbując jej wtórować, tworzył zdawkową linię akompaniamentu. Pieczę nad edukacją muzyczną tej dwójki sprawował jej ojciec, Leopold Mozart, niezwykle ceniony skrzypek, kompozytor, a zarazem pedagog i autor uznanej publikacji *Gruntowna Szkoła Skrzypcowa*. To niewątpliwie dzięki jego zaangażowaniu młody Wolfie mądrze rozwijał swoje umiejętności instrumentalne, prezentując je w ramach licznych europejskich tras koncertowych. *Divertimento D-dur* KV 136 skomponował w wieku zaledwie szesnastu lat. Już sama nazwa dzieła – *divertimento* (wł. rozrywka) – wskazuje na jego pogodny, ludyczny charakter. Tego typu wieloczęściowe, barwne brzmieniowo utwory były w znanej kompozytorowi, osiemnastowiecznej Europie grywane zwykle pod gołym niebem dla uświetnienia lokalnej arystokracji beztroskich popołudni czy wieczorów. Artysta stworzył trzy tego typu dzieła w 1772 roku w rodzinnym Salzburgu na jedno z podobnych wydażeń, podczas którego zaprezentował się nie tylko od strony twórcy, ale i doskonałego instrumentalisty. *Divertimento* wykonywane przez Manchester Camera-ta składa się z trzech części, szybkiej – wolnej – szybkiej, na wzór włoskiej sinfonii. To muzyka lekka w wyrazie i porywająca.

Najdoskonalsze w swoim rodzaju, a zarazem stanowiące reprezentacyjny gatunek klasycyzmu – takie są koncerty fortepianowe Wolfganga Amadeusa Mozarta. Trudno ustalić, ile dokładnie tego rodzaju kompozycji stworzył artysta: część z nich zaginęła, niektóre zachowały się zaś wyłącznie fragmentarycznie. Przygotowaniem koncertów fortepianowych Mozart zajął się w latach siedemdziesiątych XVIII wieku, jeszcze jako młodzieniec. Pierwsze z nich stanowiły coś na kształt wirtuozowskich opracowań sonat różnych kompozytorów. Z kolei *XII Koncert fortepianowy A-dur* KV 414 oraz *XIII Koncert fortepianowy C-dur* KV 415 to dzieła należące do

grupy wczesnych koncertów skomponowanych już w Wiedniu. Powstały one w 1782 roku, a więc tuż po przeprowadzce artysty do jednego z bardziej znaczących miejsc na mapie kulturowej Europy. Świeżo zaślubiony z Konstancją Weber twórcą w pełni czerpał z miejskiego życia kulturalnego, stopniowo stając w jego centrum. Kompozycje te cechują się z jednej strony klasyczną wirtuozerią, z drugiej zaś urokliwą prostotą. „To złoty środek między tym, co zbyt łatwe, a tym, co zbyt trudne; są bardzo błyskotliwe, miłe dla ucha i naturalne (...). Są w nich fragmenty, z których koneserzy będą czerpać wielką satysfakcję, ale fragmenty te napisane są w taki sposób, że mniej uczeni też będą zachwyceni, chociaż nie będą wiedzieć, dlaczego” – tak opisywał je Mozart w liście do swego ojca. Obydwa koncerty mają klasyczną budowę złożoną z trzech ogniw, nie brak im jednak indywidualnych cech wpływających na unikatowość każdego z nich. W materiał *Andante*, a więc drugiej części *XII Koncertu fortepianowego A-dur KV 414*, Mozart wplótł cytaty nawiązujące do tematu uwertury *La Calamita* pióra swojego mistrza, Johanna Christiana Bacha, zmarłego 1 stycznia 1782 roku. Artysta uczynił więc z kompozycji ujmujące, muzyczne epitafium. Późniejszy *XIII Koncert fortepianowy C-dur KV 415* utrzymany jest z kolei w pełnym dostojnej wirtuozerii tonie, przez który przebijają echa militarnych rytmów.

Wieczór zwieńczy wielka *Symfonia C-dur nr 36, KV 425 „Linzka”*, stworzona przez Mozarta w 1783 roku w zaledwie kilka dni, podczas pobytu w Linz na zaproszenie przyjaciela rodziny, hrabiego Thun-Hohenstein. „Naprawdę nie mogę ci powiedzieć, jakimi dobrodziejstwami obsypuje nas rodzina. We wtorek, 4 listopada, w teatrze będzie akademie [koncert], a że nie mam ze sobą ani jednej symfonii, to w zastraszającym tempie piszę nową” – komentował artysta sytuację w jednym z listów. I choć kompozytor poświęcił jej tylko parę dni, symfonia ta stanowi jedno z popularniejszych i najchętniej grywanych dzieł jego pióra. Co więcej, pozbawiona jest jakichkolwiek śladów, które mogłyby świadczyć o pośpiechu w procesie twórczym, a wręcz przeciwnie – partytura utworu jest doskonale przemyślana, zwięzła w zakresie formalnym i stylistycznym. Żywiotowe *Allegro spiritoso* poprzedza powolne, a zarazem uroczyste *Adagio*. W *Andante con moto* Mozart rozwija motyw bazujący na rytmach włoskiej siciliany, prowadzący do lekkiego w wyrazie, niewielkich rozmiarów menueta. Symfonię wieńczy pełne młodzieńczej werwy *Presto* zakończone błyskotliwą dźwiękową galopadą.

Marcelina Werner-Śliwowska

NFM.WROCLAW.PL

Organizator:

NFM – instytucja kultury miasta Wrocławia współprowadzona przez:

Wrocław **miasto spotkań**

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

**DOLNY
ŚLĄSK**

Mecenas NFM:

Mecenas Edukacji NFM:

Partnerzy NFM:

Mineral Zdrój

FANUC

MAXFLIZ
BIELNA SIŁKONIA WNIĘŻKA